

[A. C. Meyer.]
i alle Forhold, hvor det gælder Teatrets Drift og Eksistens, saaledes at ingen Over- skridelser finder Sted, og „Diktaturet“ er derfor for saa vidt stærkt begrænset.

Men i øvrigt: Demokrati udelukker ingenlunde en personlig Ledelse, endog med stærkt udpræget Myndighed. Er Demokrati Folkestyre, skal det dog siges, at Demokrati selv kan fostre de Elementer, der er i Stand til at lede en Virksomhed. Man kan roligt lægge denne Virksomhed i den enkeltes Hænder under en folkelig Kontrol, thi alles Styre vilde være ensbetydende med Anarki.

Derfor gælder det vel mest af alt om at finde Manden. Man kan desværre ikke fra Folketingets Talerstol udtale sig om, hvorvidt den Mand kan findes, der er i Stand til at lede det kongelige Teaters Affærer paa en Maade, der svarer til de Forventninger, man kan stille til det foreliggende Lovforslag, hvis det vedtages; men man har Lov til at haabe, at en saadan Mand findes, og det bliver da Ministerens Sag at finde ham. De forskellige Udtalelser, der er fremkommet i Bladene i saa Henseende, kan jeg i Øjeblikket ikke tillægge nogen Betydning, men jeg vilde i øvrigt, selv om jeg havde noget nærmere Kendskab til dem, ganske roligt overlade Ministeren at svare paa, hvad der saaledes er fremkommet.

Selv om Lovforslaget har haft en god Start, har der selvfølgelig ogsaa lydt enkelte Røster, som krævede Forandringer paa enkelte Punkter. Saaledes har Skuespillerorganisationens Formand, Hr. Rassow, peget paa, at Pensionsspørgsmaalet er af ikke ringe Vigtighed. Han anfører bl. a., at dette Pensionsspørgsmaal sikrer Teatret en Stab af dygtige Kunstnere ved sin Opfyldelse.

Nu er det rigtigt, hvad Hr. Rassow siger, at Udførelsen er det vigtigste af det hele paa et Teater. Den Rolle, en Skuespiller har, skal udføres saa fuldkommen kunstnerisk som vel muligt. Derpaa beror Teatrets Prestige. For Resten gælder det ogsaa Rigsdagsmænd, at de skal udføre den Rolle, de spiller, saa godt som muligt. Men jeg tilstaar rigtignok, at Skuespillerne er bundet i højere Grad i saa Henseende end Rigsdagsmænd.

Men Hr. Rassow har for saa vidt Ret, som en dygtig Stab af Kunstnere vil være ensbetydende med, at Teatrets Prestige hæves, og at Teatret vil staa godt i det folkelige Omdømme, og adskillig Kritik vil forstumme, netop naar den store Kunst vises her. Men jeg antager, at disse Spørgs-

maal vedrørende Pension og andet, der ligger Skuespillerorganisationen og Teatret imellem, vil kunne afgøres ved Forhandling i Udvalget med Ministeren. Jeg er ganske sikker paa, at det ikke er større Spørgsmaal end, at de forholdsvis let kunde blive overvundet. Og derfor er den Kritik, som her er rejst, ikke farlig; den er berettiget, men til at overvinde ved gensidig Imødekommen.

Der er fra anden Side fremkommet Ønsker, som jeg vil fremdrage i denne Forbindelse. Saaledes har et musikalsk Postbud ved Navn Helbo, som har vist en Interesse for Musik, som er Sagen værdig, gentagne Gange henvendt sig baade til Ministeren, til mig og til andre Rigsdagsmænd og fremsat Ønske om Mellemaktsmusik. Han er blevet vel modtaget forskellige Steder, hvor han har henvendt sig hos sagkyndige, han er blevet vel modtaget hos selve Teaterchefen, der udtalte sin Sympati for Mellemaktsmusikken. Jeg mener, at naar man sidder i et Teater og overværer et Skuespil eller et Par Skuespil, og der er Mellemaktsmusik, underholdes man betydeligt bedre, end hvor Musikken savnes.

Det er sagt, at det vilde blive en forholdsvis bekostelig Historie. Ikke desto mindre vover jeg fremdrage Sagen, for at ogsaa dette Spørgsmaal kan blive taget op til Forhandling. Ogsaa paa dette Punkt er det muligt, at Ministeren vil kunne finde en Udvej.

Under Sagens Behandling i Pressen har man fremdraget Nødvendigheden af et Samarbejde mellem Friluftsscenen og det kongelige Teater. Da jeg selv sidder i Raadet for Friluftsteatret, vil jeg gerne udtale min Sympati for Tanken om et nærmere Samarbejde mellem Friluftsscenen og det kongelige Teater. Jeg tror, dette vil være muligt, saa vist som jeg ønsker, at det kongelige Teaters Kunstnere i størst mulig Udstrækning vil kunne finde Anvendelse paa andre Hold, hvor deres Kræfter netop vil udfylde Øjeblikkets Krav; og den Omstændighed, at det kongelige Teaters Kunstnere optraadte paa Friluftsscenen, vilde gøre noget til, at der skete det gamle Ønske om, at det kongelige Teaters Skuespillere ikke blot spillede paa Scenen paa Kongens Nytorv, Fyldest.

Herved kommer man ind paa Spørgsmaalet om Gæstespil i Provinsen. Det Spørgsmaal har været underkastet Under- søgelse og været drøftet med Ministeren, og jeg antager, at man ved den nye Ordning, som vil indtræde, vil være i Stand til at skabe en Ordning, hvorved ogsaa den store Kunst kan præsentere sig i Provinsen. En